

KDS

Křesťansko
demokratická
společnost

ročník 2, číslo 1

ÚNOR 1997

Josef Cuhra

1996

Josef Cuhra

EKONOMICKÉ ZAJIŠTĚNÍ ŽIVOTA CÍRKVÍ

Karel Steiner

**ZAMYŠLENÍ PO VELETRHU UŽITKOVÝCH
VOZIDEL**

Josef Cuhra

V TRAMVAJI V 5:30

Karel Steiner

MÁME DOSTATEK ÚCTY SAMI K SOBĚ?

Pawel Szlamacha

POLSKO: VSTOUPIT DO EU?

Michal Štikar

MILOSTI PANA PREZIDENTA

Bohumil Stašek

**K ZÁKONU O TRESTNÍM SOUDNICTVÍ NAD
MLÁDEŽÍ**

Zápis z jednání řádného sněmu KDS

1996

Co jsme chtěli a čeho jsme skutečně dosáhli

Novoroční úvaha o dosavadní existenci KDS a výhledu činnosti do budoucna, by mohla být provedena ve světle rekapitulace toho, co jsme na začátku existence naší společnosti považovali za důvod k jejímu založení a za cíl, ke kterému má společnost směřovat. Nahlédněme tedy do loňských čísel Zpravodaje, ve kterých byly postupně otištěny základní dokumenty KDS.

Ve stanovách KDS jsou uvedeny následující cíle společnosti:

- *sdužování zájemců o společenskou činnost křesťansko demokratického směru.*
- *získávání a podpora schopných lidí a jejich příprava na uplatnění v křesťansko demokratickém společenském dění, zejména z pohledu vzdálenějších časových horizontů.*
- *komentování aktuálního společenského dění z pozic křesťanské demokracie.*

Jedním z důvodů vzniku KDS byla snaha zachovat pro budoucnost alespoň část organi-

zační struktury Křesťansko demokratické strany a pokusit se předejít úplnému rozbití vytvořených mezilidských vztahů. V citovaných stanovách byl tento cíl popsán jako sdružování zájemců o křesťansko demokratickou společenskou činnost. Jak tedy byla na tomto poli KDS úspěšná?

S použitím kartotéky "zintegrované" KDS bylo informací o založení společnosti obesláno přibližně 200 bývalých členů této strany. Byli kontaktováni nejenom ti, kteří své členství v KDS ukončili, ale i část těch, kteří přešli do ODS nebo KDU-ČSL. Výsledek tohoto snažení byl velmi hubený. Lepšího účinku bylo dosaženo osobními kontakty. Tvrdit, že se podařilo zachovat část struktury Křesťansko demokratické strany, by znělo lákavě, ale nebyla by to příliš pravda. Zásadní věc se však podařila tím, že byly zachovány vztahy mezi těmi, kterým až do poslední chvíle záleželo na existenci samostatné a životaschopné křesťansko demokratické strany v naší zemi.

Z dosavadního vývoje v oblasti organizace KDS se zdá zřejmé, že vytvoření občanského sdružení s celorepublikovou působností je stále ještě možné. Důležité samozřejmě je, aby se fyzicky existující organizace také prokázala odpovídající činností. Tato činnost je ve stanovách definována především jako získávání, podpora a příprava schopných lidí na uplatnění v křesťansko demokratické společenské činnosti. Dále se ve stanovách mluví o komentování aktuálního společenského dění. Uvedená činnost se má odehrávat v rámci přednášek, seminářů, diskusí na stránkách Zpravodaje KDS a především v rámci tématických sekcí KDS.

Domnívám se, že některé uvedené aktivity byly celkem úspěšně započaty a během tohoto roku by mělo dojít k jejich částečnému nebo i úplnému naplnění. Jedná se především o přípravu výstavby památníku politických vězňů na Mariánské a program průzkumu možností samofinancování katolické církve. Také Zpravodaj se dařilo

vydávat pravidelně, přičemž grafická úprava postupně dospěla k ustálené podobě.

Jak tedy dál v tomto roce. Jistě by bylo krásné, kdyby přibyli další členové a ustavily se další kluby KDS, například klub pražský. Za nejdůležitější však považuji začátek práce odborných skupin KDS. Karel Steiner vyzval ke vzniku skupiny zabývající se dopravou. Vzhledem k tomu, že on sám je pracovníkem na ministerstvu dopravy, je taková skupina jednou z těch, které mohou vzniknout okamžitě, a také která může ihned zahájit skutečnou činnost. Tématika dopravy byla ve Zpravodaji zmiňována již několikrát a prostor pro uplatnění křesťansko demokratických postojů je na tomto poli široký. Pravidelně se ve Zpravodaji objevují články s tematikou bezpečnostní politiky a práva.. Jedná se o další problematiku, která volá po vzniku specializované skupiny. V tématech, která by se mohla stát nosnými pro vznik pracovních skupin by bylo, s trochou fantazie, možno pokračovat ještě dlouho. Důležité

však je, poctivě si říci, k čemu má nakonec vznik odborných skupin směřovat. To, že KDS nesměla podle zákona deklarovat ve stanovách politickou činnost ještě neznamená, že se této činnosti hodláme vzdát. V tom případě bychom totiž nemuseli zakládat Křesťansko demokratickou společnost, ale stačilo založení jakési "Unie kroužků křesťanského studia", či něčeho podobného. Naopak, výsledky práce KDS musí být politické. Je třeba výsledky práce skupin a své názory na politické a společenské problémy publikovat v tisku a nebát se účasti v polemikách. Jsem přesvědčen, že to je správná cesta zviditelňování KDS.

Závěrem si ukažme, koho vlastně hodláme v tisku a polemikách "zviditelňovat".

KDS má v současné době 34 členů, kteří jsou sdruženi v místních klubech v Zábřehu na Moravě, Olomouci, Ostravě a Markvaticích. Vznik klubů v Praze a Plzni se připravuje. Aby byl výčet osob, které se o KDS zajímají, výpravnější, je třeba

ještě připomenout sympatizanty z tuzemska i zahraničí, z nichž někteří vyjádřili svou podporu i finančními dary.

Úplný závěr bude tedy patřit díkům. Chci poděkovat všem, pro které nebyla Křesťansko demokratická strana jenom epizodou s nepříliš vydařeným koncem, ale upřímně míněnou snahou uplatnit své křesťanství tam, kde je to tolik potřeba. Sluší se poděkovat těm, kteří nelitovali peněz a volného času a přispěli tak k tomu, že vznikla a žije Křesťansko demokratická společnost. Abych však příliš nepopouštěl uzdu citům, je třeba skončit rázně a mužně. Nenapadá mne nic jiného, než staré, osvědčené a krátké zvolání, které vydá za celý politický program. Tak tedy, v roce 1997 i v letech dalších: "**Vzhůru srdce!**"

Josef Cuhra

EKONOMICKÉ ZAJIŠTĚNÍ ŽIVOTA CÍRKVÍ

Zdá se, že první aktivita KDS, návrh průzkumu ekono-

mických možností katolické církve v Čechách a na Moravě, se blíží svému naplnění. Na podzim loňského roku byly zpracovány návrhy dotazníků určených pro průzkum názorů katolíků o způsobu získávání prostředků na finanční zabezpečení činnosti katolické církve a ochoty podílet se pravidelnými příspěvky na tomto zabezpečení. Dotazníky byly konzultovány s plzeňským biskupem Františkem Radkovským a návrh průzkumu byl poté biskupem Radkovským přednesen biskupské konferenci. Tam bylo rozhodnuto s průzkumem zatím počkat a nejvýš jej provést pokusně v západních Čechách. O to překvapivější byla pro nás zpráva, že **průzkum má být uskutečněn do konce února a to v celé České republice.** Důvodem jsou zřejmě neuspokojivá jednání mezi vládou a církvemi, která zatím nevedou k žádné dohodě.

Dotazník bude velmi zkrácen, aby vyhodnocování bylo co nejjednodušší a zabralo minimum času. Bude obsahovat pouze 3 dotazy:

- *kolik peněz je dotázaný ochoten týdně darovat*
- *za kolik osob bude tuto částku dávat*
- *zda je dotázaný výdělečně činný*

Zdá se, že naši biskupové začali považovat informaci o tom, jak ekonomicky silná může být katolická církev, za velmi důležitou (pozdě, ale přece). Prosím proto všechny členy KDS, aby, až bude znám termín průzkumu, nabídli svou pomoc při jeho provedení a vyhodnocení.

Josef Cuhra

Zamyšlení po veletrhu užitkových vozidel

"Ve Spolkové republice Německo je dnes registrováno tolik osobních automobilů, že by si všichni občané SRN mohli sednout na přední sedadla těchto automobilů."

Matthias WISSMANN,
spolkový ministr dopravy
(září 1996)

Navštívil jsem koncem září loňského roku služebně veletrh užitkových vozidel "IAA Nutz-

fahrzeuge" v německém Hannoveru. Na seminář, který akci doprovázel, cestoval osobním automobilem i státní tajemník spolkového ministerstva dopravy z Bonnu. Přijel s více než půlhodinovým zpožděním, protože dvakrát uvázl v zácpě na dálnici...

Užitkovými vozidly rozumějme - od malých "pick-upů", přes "dodávky", mikrobusesy, nákladní automobily, autobusy, až po velké nákladní kamióny a tahače.

Domů jsem se vrátil s utkvělou představou, že automobilový průmysl spolu s automobilovou dopravou je saň, která na dábelské spirále stále rychleji a rychleji požírá svůj vlastní ocas...

Znečišťují automobily životní prostředí? Ano, ale umíme to vyřešit. Kupte si naše katalyzátory. A tak jen na německém trhu, díky předpisům o snížení emisí, lze očekávat v příštích dvou až třech letech poptávku za několik miliard marek.

Samozřejmě nová auta splňují přísné emisní normy. EURO-1, EURO-2? Žádný problém!

A automobilový průmysl může očekávat další zákazníky.

A až se trh nasytí, bude třeba opět zpřísnit limity, výzkum v automobilovém průmyslu si s tím určitě poradí a budou se prodávat zase nová (a dražší) auta. Automobilový průmysl opět získá zakázky.

Dělníci budou mít práci, budou se dále vyčerpávat zdroje surovin a především energií pro výrobu. (Materiály se již zhusta recyklují.) A zákazníci budou dále shánět peníze na nová auta, která se budou odstavovat, ne proto, že už dosloužila, ale ve jménu nových, čistších a dokonalejších aut.

S jakým zpožděním přijede pan státní tajemník autem po dálnici na seminář za několik málo let? Kde a kdy se tato dobře promazaná mašinka zasekne? To už je ale spíše námět na katastrofickou povídku...

Karel Steiner

V TRAMVAJI V 5:30

V adventě jsem téměř každé

ráno jezdil ke svatému Vítu na roráty. Z Holešovic to na Hrad sice příliš daleko není, ale žádný jiskřivý snůh, který by zval k osamělé procházce neležel, a pak ráno je každá čtvrt hodina dobrá (navíc se v tramvajích topí).

Ranní pražské tramvaje jsou v jistém smyslu vzorem konzervativismu. Jezdí včas a pasažéři jsou stále titíž. Několik klimbajících postav s taškami na kolenu, chrápající opilec a nikdy nechybějící čtenář Blesku. Obraz pokaždé stejný, jen tučné titulky novin se mění. Vlastně ani ty ne. Slova se mění. Obsah zůstává v podstatě stejný. Cestou zpět, kolem půl sedmé, je již obraz pestřejší. Dav zaplňuje tramvaj, je těžko hledat známé tváře. Jedinou konstantou zůstávají noviny Blesk v rukách mnohých.

Nehodlám zde kritizovat bulvární tisk, to již provedli mnozí jiní. Domnívám se však, že je třeba se vážně zabývat vznikem jakýchsi dvou (nebo i více) paralelních rovin vnímání světa a vyplývajícího uspořádání život-

ních hodnot.

Zdá se, že si mnohdy ne zcela dostatečně uvědomujeme velkou a nebezpečnou účinnost sdělovacích prostředků při formování veřejného (našeho) mínění a tím i obecně přijímaných morálních principů. Ve věku všeobecné gramotnosti a dostupnosti nejrůznějších sdělovacích prostředků je totiž často veřejná interpretace určité události závažnější než událost sama.

Obyvatelé zmíněných dvou životních rovin začínají vnímat společnou realitu světa kolem sebe odlišně. Toto rozdílné zření skutečnosti však neplyne z přirozené individuální interpretace stejných událostí, ale z individuální intrerpretace různě "předinterpretovaných" událostí. Působením této "převyprávěné" skutečnosti vzniká nejenom nepochopení v oblastech věcných, ale také různost v oblasti podvědomí, která při překročení jisté hranice působí zhoubně a vede přímým směrem ke stavu společnosti, jaký je výstižně popsán v Bibli v epizodě o stavbě Babylónské věže.

Nejsem psycholog ani sociolog, proto mohu své vidění vzni-

ku "vzájemně si nerozumějící společnosti" popisovat pouze na základě pozorování, aniž bych byl schopen dobrat se průběhu tohoto jevu v hlubinách lidské duše. Přesto pokládám popsání příznaky za varující. Má-li nějaká křesťansko demokratická strana v budoucnu hrát v této zemi úlohu silného, státotvorného politického proudu, musí se ucházet o voliče a podporovatele i z řad nekřesťanů. To jistě není vůbec nic nového, naopak jedná se o zásadu mohutně proklamovanou. Ve skutečnosti se však jedná o věc složitou, jejíž řešení se zatím rodí spíše nesmělými krůčky. A tak hráz mezi dvěma světy dosud roste. Čím déle bude tento růst trvat, tím hůře se bude jednou zeď prorážet. Jakým způsobem předkládat zásady křesťansko demokratické politiky a státovědy veřejnosti? Jak přimět i lidi, jejichž vědomí bylo rozvráceno bubnovou palbou nesmyslů ze sdělovacích prostředků k tomu, aby přijímali řešení politických, hospodářských, sociálních a jiných problémů, inspirovaná křesťan-

stvím? Domnívám se, že tato problematika zasluhuje, aby byla zkoumána ve zvláštní sekci KDS.

Josef Cuhra

MÁME DOSTATEK ÚCTY SAMI K SOBĚ?

Jedné neděle uprostřed srpna loňského roku jsem vyšel se svou manželkou procházkou na Pražský hrad. Samozřejmě jsme zavítali do katedrály svatého Víta. Návštěva velebného gotického prostoru, který je nám svou duchovní historií nad jiné drahý, byla ale spíše zklamáním. Chrám, z něhož je bez vstupenky přístupná pouze jeho nová část, byl plný turistů snad ze všech koutů Evropy a nejspíš i jiných světadílů. V chrámu to šumělo a hlučelo, takže atmosféra připomínala spíše rušnou městskou ulici.

Vyšli jsme na nádvoří a přemýšleli jsme o tom, co jsme právě zažili...

Velké a významné katedrály celé Evropy jsou častým cílem návštěv turistů. Koneckonců jsem sám řádku katedrál po Evropě navštívil a byl to pro mne vždy povznášející zážitek.

V ostatních katedrálách ale byla důstojná a klidná atmosféra, i když tam bylo stejně plno, jako tentokrát u sv. Víta. V čem to spočívá? Jsou návštěvníci u svatého Víta jiní lidé, než ti, kteří navštěvují Notre Dame v Paříži, sv. Olafa v Trondheimu, sv. Štěpána ve Vídni, či katedrály v Německu či Francii? Nejspíše ne, neboť množina turistů jezdících po Evropě je jistě velká, leč její počet jest konečný.

Pak už ale otázka stojí, proč se tito lidé chovají jinak v Trondheimu, Paříži či Vídni a docela jinak v Praze, kterou my sami tak rádi považujeme za největší kulturní klenot Evropy. PROČ?

... že jinde by si to nedovolili ???

Proč si ale zrovna u nás v Praze dovolí víc, než třeba v poměrně blízké Vídni?

V často a hojně navštěvova-

ných katedrálách a významných chrámech Evropy je nejen někdo, kdo prodává pohledy, vybírá vstupné do některých (zpravidla ne hlavních) částí, či "vybírá" dobrovolné příspěvky od turistů, ale také někdo, kdo chodí po chrámu a dohlíží na to, jak se lidé chovají a vkusně a taktně upozorňují návštěvníky, pokud něco není v pořádku.

A ještě jedné věci jsem si u sv. Víta, narozdíl od jiných takto významných chrámů nevšiml. Uzavřené kaple, označené nápisem "Jen pro modlitbu" nebo "For prayer only", chcete-li.

A nyní si znovu položme otázku, uvedenou v nadpisu tohoto článku: "Máme dostatek úcty sami k sobě?"

Je nám chrám svatého Víta opravdu svatý a úcty hodný? Myslím si, že nejen katolíci by se na mne dívali divně, kdybych někde tuto otázku nahlas položil. A nejspíš by odpovídali, že přece samozřejmě ano!

Budu se ale ptát dál: "Proč tedy dopouštíme, aby se cizinci na tomto místě chovali bez náležité úcty? Proč nám tato situace,

alespoň jak se zdá, vůbec neva-
dí?"

Dost otázek, a zatím málo
povzbudivých odpovědí. Nebu-
deme-li si opravdu vážit sami
sebe (a tím i našich svatých
míst), nebudou si nás (a tím i na-
šich svatých míst) vážit ani ti
ostatní. Na tomto místě, které je
naším duchovním centrem, ne-
jsme hodni o nic méně úcty, než
kterýkoli jiný evropský národ!

Nebojme se, že turisté ute-
čou, když od nich budeme vyža-
dovat základní pensum úcty na
našich svatých a posvátných
místech. Myslím si, že si nás
pak budou více vážit a budou
sem raději přijíždět, najdou-li ta-
dy krásné stavby "zarámované"
do dodržování přirozeného řádu
věcí.

Rád bych Vás tímto nesou-
vislým zamyšlením vyzval k de-
batě na toto téma a možná i k
nějaké akci Křesťansko demo-
kratické společnosti za nápravu
tohoto neradostného stavu. Mož-
ná bychom jako sdružení občanů
měli v této věci oslovit Jeho
Eminenci pana kardinála Vlka,
vždyť je to jeho biskupský kostel

a pana presidenta Havla, neboť
on je správcem Pražského hradu,
jakožto svého sídla hlavy našeho
státu.

Karel Steiner

POLSKO: VSTOUPIT DO EU?....

*Na březích Visly panuje souhlas se
vstupem Polska do EU. Ale Pawel Sz-
lamacha, odborník na evropské právo
a stoupenec liberalismu, neváhá polo-
žit heretickou otázku, zda je to Polsku
skutečně zapotřebí.*

Už několik let je přednost-
ním problémem polské zahranič-
ní politiky · členství v EU a v
NATO. Prý neexistuje žádná al-
ternativa a dokonce to má být
historická nezbytnost. S tím vše-
obecně souhlasí jak levicové kří-
dlo Solidarnosci, tak postkomu-
nistické strany a strany středu
nejrůznějšího zabarvení. Žádné
seskupení, které hraje nějakou
politickou roli, se nestaví proti
této myšlence. Každé z nich je
přesvědčeno, že členství v EU a
v NATO zajistí Polsku jak vo-
jenskou bezpečnost, tak hospo-
dářskou prosperitu, což je argu-

mentace vlastní lidem, pohybujícím se na periférii Bruselu a Paříže, kde se mluví o "sjednocení" Evropy, zatímco v Polsku jen o "vstupu", což se stalo jakýmsi laickým náboženstvím. Naším vládcům, stejně jako ovládaným, je "vstup" cílem, jenž by měl zaplnit vzduchoprázdno zanechané obdobím komunismu. A poněvadž v politice je nutno nejen si stanovit cíl, ale i určit nepřítele, stali se tím posledním "euroskeptikové".

Pokusme se ujasnit si přímé a nepřímé výhody členství v EU. Za prvé se nám říká, že podpora, kterou budeme dostávat od EU, bude vyšší, než naše příspěvky do jejího rozpočtu. Dále, že se nám otevřou její trhy. Ponecháme-li stranou, že chcít budovat svou vlastní ekonomiku na úkor jiných, není zdravý přístup, spoléhat se v tomto ohledu na rozpočet EU je riskantní, ne snad proto, že by v Bruselu nebyly peníze, nýbrž zcela prostě z toho důvodu, že se zde s podporou pro Polsko nepočítá. V jistém smyslu je zřejmé, že nám je rezervováno členství II. třídy, a

poněvadž naši politikové trvale vymazali ze svých hlav jakoukoli alternativní možnost, nezbyvá jim, než se s touto perspektivou spokojit. Nepřímé výhody případného členství tohoto druhu nebudou o nic zajímavější než ty, které už plynou ze statusu "přidruženého" člena. Proč tedy usilovat o integraci?

V tuto chvíli mluví polští politici představitelé k veřejnosti pouze o výhodách členství Polska v EU a zamlčují negativní následky. Činí tak buďto z neznalosti nebo záměrně. Hlavní nevýhody, plynoucí z integrace, budou následující:

- *postoupení značné části naší státní svrchovanosti byrokratické struktuře*
- *připojení k bloku zemí, jejichž ekonomika kornatí a stagnuje*
- *zavedení právního systému, který oklešťuje podnikatelského ducha*

Jinak řečeno:

- *přílišné množství norem*
- *příliš mnoho předpisů*
- *příliš mnoho neviditelných nákladů*

Dnes ještě není možno říci,

do jaké míry bude kýženým členstvím omezena polská suverenita. Pokud jde o dělbu kompetencí mezi členskými zeměmi a EU samotnou, už dnes v ní panuje naprostý zmatek. Ke kompetencím, jež členské země předaly Bruselu vědomě, se připojily další, o nichž rozhoduje soud prvního stupně v Lucemburku, který interpretuje předpisy podle svých vlastních záměrů. Pro něj je postoupení suverenity totální a neodvolatelné, neboť i Maastrichtská smlouva připouští pouze "vstup". Tedy z EU nelze vystoupit. Zákony společenství jsou nadřazeny zákonům členských zemí. Dokonce i svobody, zajištěné ústavami členských zemí, se musí podřídit evropskému zákonodárství. Lze připustit, že ztráta nezávislosti může mít v sobě i cosi dobrého. Obyvatelé Ugandy mají zajisté lepší vzpomínky na britský kolonialismus, než na vládu vlastního pana Amin Dady. V případě Polska bychom nic neztratili, kdybychom se spokojili s postavením státu řízeného kompetentními politiky.

Ústup parlamentarismu je pro naši dobu charakteristický. Zákonodárná moc je přebírána byrokracií. EU šla ještě dále: Její parlament (ve Štrasburku) může předkládat pouze legislativní podněty, o nichž pak rozhoduje Ministerská rada, složená z ministerských předsedů členských zemí a ministrů, do jejichž resortu otázka spadá. Podivuhodná situace: nemohou-li některé administrace prosadit legislativní kroky v parlamentech svých zemí, mohou je obejít přes evropské instituce, což je tím snažší, že zmíněná ministerská rada je bez přístupu veřejnosti.

Vyráběním tisíců předpisů, jejichž uplatňování zvyšuje výrobní náklady, se "patnáctce" vítězně podařilo omezit soutěžeschopnost členských zemí. EU se již proslavila skvěle vypracovanými normami, které mají do nejmenších podrobností usměrnit život, pod záminkou, že je složitý. Ovšem čím složitější jsou ekonomické mechanismy, tím více škod způsobují. EU stanovila sociální normy, které nemůže sama dodržovat, a tak

"kočka utíká za vlastním ocasem", a poněvadž není ve stavu odhalit kořeny vlastní stagnace, snaží se alespoň vypracovávat programy, jejichž názvy znějí lákavě ve sdělovacích prostředcích ("investice do infrastruktury", "vytváření pracovních příležitostí", "vzdělávací programy"). Nehledá však důvody vlastní krize, ale spíše se snaží vnutit druhým to, co ji samu přeměnilo v "penzijní ústav".

Vstup Polska do této Unie by znamenal, že se bude izolovat od mnohem dynamičtějším trhů. Budeme muset zapomenout na USA, Japonsko, Čínu, na "asijské tigry", ale také na Indii, Střední Východ, Jižní Ameriku, a hlavně pak na trhy bývalého SSSR - Ukrajinu (50 mil. obyvatel), baltské státy s 10 miliony, Rusko se 180 miliony obyvatel. Budeme muset zaplatit za to, že nám budou dodávány tisíce předpisů o tom, jaké barvy mají mít cenové štítky, jak mají vypadat světla nákladních vozů nebo, dnes již věhlasná, délka okurek. Náklady na administrativu, která bude dohlížet na dodržová-

ní všech těchto předpisů, nebudou ničím v poměru k tomu, jaké náklady si vyžádá jejich zavedení do podniků, od výměn žárovek až po nové technologie na třídění jablek. Tyto výdaje však nebudou zúčtovány, neboť jsou neviditelné.

Integrační proces Polska do Evropy se musí omezit na statut přidruženého člena, z něhož bude možno získat co nejvíce výhod, především pokud jde o možnost přístupu na trhy v EU.- Varšava musí protestovat proti zneužívání antidumpingových opatření a proti dnes již vyhlášeným takzvaným "dobrovolným vývozním omezením". Polsko nemůže se zavřenýma očima přistoupit na snižování své soutěžeschopnosti pod záminkou, že musí uplatňovat předpisy, které mu umožní, aby se "přiblížilo (evropským) standardům".

Je nutno rozpustit zvláštní instituce, které byly založeny k tomu, aby připravovaly členství v EU, poněvadž tato nemůže být jediným cílem naší obchodní politiky. Je nutno pokračovat v privatizaci, reformovat daňový

systém a snížit státní výdaje.

Dojde-li ke vstupu Polska do EU, bude to největší omyl naší zahraniční politiky v druhé polovině 20. století. V dlouhodobé perspektivě omezí naše možnosti hospodářského rozvoje a zabráni nám hrát patřičnou roli na mezinárodní scéně. Zůstat mimo by nebylo projevem nepřátelství například vůči Německu, či Portugalsku, nýbrž byla by to správným způsobem vymezená "raison d' être" polského státu.

Vyšlo v novinách Gazeta Bankowa ve Varšavě a v Courier International v Paříži 12/1996. Z francouzštiny přeložil Jaroslav Vrzala.

Vzhledem k tomu, že i u nás je vstup do EU bez diskuse předkládán jako jediná možná budoucí cesta, stojí některé z uváděných argumentů za úvahu. (pozn. redakce)

MILOSTI PANA PREZIDENTA

Prezidentu Havlovi se málokdy podaří postavit si svými činy veřejné mínění proti sobě. Od roku 1989 se tak stalo jen několikrát. Příčinou byly povětšinou

tzv. milosti a amnestie - úplné či částečné odpuštění výkonu trestu, či zastavení trestního stíhání. Díky poslední známé cause - udělení milosti studentu Odložilovi, odsouzenému za zabití vlastního otce - se silně rozvířila hladina veřejného mínění a v soukromých hovorech, i veřejně, prostřednictvím médií, začaly padat otázky typu :

Má prezident vůbec na taková kontroverzní rozhodnutí právo ?

Nedává prezident při rozhodování tohoto typu přednost svým známým a známým lidem vůbec ?

Je přípustné amnestovat a v trestně právním smyslu odpouštět takové činy proti zákonu, jako je vražda, či zabití ?

Na otázku první je odpověď poměrně jednoznačná. Prezident toto právo má prostě proto, že je prezident. Jeho právo jednoznačně stanoví čl. 62 Ústavy ČR.

Také na otázku druhou je nasnadě odpověď obdobná. Ústavní činitel v tomto postavení nemůže rozlišovat mezi lidmi cizími a známými. Měl by se

vždy řídit jen a pouze stavem věcí toho, kterého případu. Navíc, jak bylo uveřejněno, prezident udělil za dobu svého funkčního období celkem kolem tisíce milostí (k tomuto se ještě vrátím).

Odpověď na otázku třetí je poněkud složitější. Já osobně se domnívám že obdobný postup správný není. Konkrétně, více nežli úvodně zmiňovaná "causa Odložil", mne osobně, překvapilo rozhodnutí v cause známého cyklisty Šimůnka. Žijeme sice v době humanitní, ale podotkneme, že v dobách křesťanských se za obdobné činy odebíral buďto život, anebo veškerý majetek. Nepřimlouvám se za jakýsi návrat drastických trestů, ale určité pokání by neškodilo ani dnes. Ani toto bych však nepředkládal jako výlučnou vinu panu prezidentovi. Vykazuje jen podobnou míru právního a morálního bezvědomí jako většina společnosti.

Na celé aféře kolem prezidentových milostí je zarážející již zmiňovaná skutečnost o počtu udělených milostí za období v podstatě 1. dekády 90. let. -

1.000 případů, je přeci jen, zdá se, příliš. *Pan prezident využívá svého ústavního práva překotně a z jakýchsi důvodů nadbytečně, nebo, a to by bylo ještě závažnější, bylo v tomto období zaznamenáno několik set justičních rozhodnutí v podstatě protiprávních, kdy spravedlnost musela být zaručena v podstatě mimořádným prostředkem. A to stojí rozhodně za úvahu.*

Michal Štikar

BOHUMIL STAŠEK

V souvislosti s připravovanou novelou trestního zákona, která předpokládá snížení věku trestní odpovědnosti z 15 na 14 let, vyhledal pan Michal Štikar v archivu projev poslance Bohumila Staška, přednesený na sklonku dvacátých let ve sněmovně, při projednávání zákona o trestním soudnictví nad mládeží.

Statistická data a celý zákon, který dnes projednáváme, ukazují, že laická morálka ztroskotala. Její hlasatelé slibovali, že vytvoří na jejím základě nového člověka, mravnějšího a lepšího a dokonalejší, než je člověk vy-

chovaný podle starého názoru. K tomu cíli musely býti vyházeny kříže ze škol, musela ze škol motlitba, na slovo Bůh byla v učebnicích a všude ve školách vyhlášena hotová klatba, vyučování náboženství vyhlášeno za nepovinný předmět, zkrátka naše školy byly zlaicizované. A výsledek, slavná sněmovno, je několikanásobná zločinnost a hluboká mravní krize, jenž se jeví ve všech směrech a v celém životě naší mládeže. Ti hoši jsou ze škol vysláni do života jako vojáci bez střeliva. Když přijde útok, útok ze špatného pokušení, pak ovšem stojí bezbranní a musí padnouti. Padnou do bahna, špíny, do vlastní krve. Jejich neštěstím je, že byly vychováni v našich moderních školách, bez Boha, bez náboženství, bez víry. Snad se někomu bude zdát mé tvrzení příliš jednostranné. Nuže, tomu bych chtěl opět odpovědět ciframi, vzatými ze statistických dat a z tabulek důvodové zprávy, jež jistě nelžou ani nepřehánějí.

Pro zločiny bylo roku 1913 souzeno v Čechách 507 mladist-

vých, na Moravě 378, tedy o 129 méně. Roku 1919 v Čechách 2131, na Moravě 1427, tedy o 704 méně, roku 1921 v Čechách 2225, na Moravě pouze 1568. Konečně se tento poměr vytvořil v letech 1925 až 1927 tak, že počet mladistvých vyšetřovaných pro zločiny byl na Moravě téměř o polovinu menší než v Čechách. Tento nepoměr jistě vzbuzuje pozornost a člověk se musí ptáti, proč je v Čechách mnohem více zločinné mládeže než na Moravě. Řeknu to, slavná sněmovno, přímo a otevřeně :

Na Moravě se ještě v širokých vrstvách lidových zachovala víra a život podle náboženství.

Slavná sněmovno ! Ta věc se objevuje ještě po jiné stránce. Bohužel, statistika nám nepřináší čísla mladistvých zločinů z míst průmyslových, kde zvláště kvete nevěra, a z míst venkovských, kde žije ještě stará náboženská tradice. Jistě bychom se přesvědčili, že v místech průmyslových je mnohem více zločinné mládeže než v místech venkovských.

Alespoň malý výhled do této zajímavé okolnosti nám dává tabulka, znázorňující počet trestních případů zahájených proti osobám nedospělým a mladistvým u trestních soudů v obvodu Velké Prahy. Z této tabulky se dozvídáme, že v roce 1921 projednávaných případů byla 1/8 a v roce 1927 dokonce 1/5 všech případů projednávaných v celých Čechách.

O biografech a jejich vlivu na zločinnost mládeže bylo již mnoho mluveno a psáno. Přece však chci uvést, co před časem napsal p. učitel Vavřík k úvaze rodičů před začátkem školního roku. Uvedl šetření bernského školního listu ve Švýcarsku, provedené mezi studujícími 95 středních škol, ohledně biografu. List tento zjistil, že ze 3800 žáků chodilo pravidelně do biografu 2450. Tito žáci viděli 1914 rvaček, 1286 hádek v rodinách, 1350 opití, 1160 poprav, 1120 nevěr, 1224 případů zastřelení lidí, 16515 loupeží, 1179 krádeží, 1171 žhářství, 765 sebevražd, 1225 detektivních příběhů.

Slavná sněmovno, může tato

lavina zločinnosti zůstatí bez mravního ohrožení mládeže? A toto všechno vidí nejenom švýcarská, ale i československá mládež.

Není tomu tak dávno, co psaly naše noviny o bolševické filmové blasfemii, která se jeví ve filmu "Kouzlo vesny", vyrobeném nějakým bolševickým židem Kaufmannem. Film zesměšňuje velikonoce, klade na jednu scénu dva průvody: bolševický a církevní. S nejpustším cynismem uráží věřícího člověka, přinášeje obraz ukřižovaného a za ním snímek, odpusťte že to musím říci, vepřové hlavy. Film jsem neviděl, ale opakují o to, co o něm filmový kritik v listě uváděl. Takové filmy nám vychovávají mládež, jež končí v kriminálech. A já se ptám, jak je možno, aby tisková cenzura předvádění takových filmů dovolila? Jaká je to cenzura, která takové blasfemie, mládež demoralizující, ničící a do kriminálu vedoucí, propouští.

A nemravné knihy, časopisy a obrazy! O tom by bylo možno vykládati celé hodiny. Pánové a

dámy, znáte přece časopisy, jež nutno nazvat časopisy pornografickými, jež se veřejně po ulicích kolportují, jdou zvláště mezi mládeží přímo na dračku a ta jejich obsah přímo hltá. Není možno ani vylíčit, jak těžké mravní škody bře mládež z tohoto tisku. A nyní k tomu přičtete ten takzvaný bulvární tisk s jeho krvavými a zločineckými historkami, tisk mezi mládeží tak oblíbený. Je potom možno se diviti, že zločinnosti mládeže přibývá?

Závěrem. Jsou to dnešní národohospodářské poměry a vůbec společenský řád, jež jistě, nezmění-li se poměry, zavedou lidsku společnost do bolševismu a zkázy.

Vyšlo tiskem v SST Praha v roce 1931. Vybral a zkrátil Michal Štikar.

Zápis z jednání řádného sněmu KDS dne 30. 11. 1996 v Praze

Přítomno 17 členů dle presenční listiny

Program jednání :

- 1. Zahájení, přivítání*
- 2. Zpráva o dosavadní činnosti*
- 3. Diskuse ke zprávě*

4. Volba výboru

5. Program na příští období a diskuse k programu

6. Různé

7. Usnesení sněmu

8. Závěr

ad 1)

Sněm zahájil předseda Křesťansko demokratické společnosti, ing. Cuhra. Jednání sněmu dále řídil místopředseda KDS, ing. Steiner.

ad 2)

Zprávu o dosavadní činnosti přednesl předseda KDS.

ad 3)

V diskusi byly doplněny informace o vzniku nových klubů a o činnosti v regionech.

ad 4)

Volby proběhly v souladu se stanovami.

ad 5)

V diskusi k programu byla zdůrazněna potřeba užších kontaktů s Křesťanskou akademií a bylo diskutováno o cílech Společnosti.

ad 6)

V bodě různé bylo dohodnuto (bez usnesení), že se bude usilovat o publikaci zpráv o Křesťansko demokratické společnosti v tisku.

ad 7)

Sněm KDS přijal tato usnesení :

1. Sněm vyslovil souhlas se zprávou o dosavadní činnosti KDS.

2. Sněm zvolil výbor KDS ve složení :

ing. Josef CUHRA - předseda

ing. Karel STEINER - místopředseda

p. Miroslav SVOBODA
ing. Antonín MAREK
Josef FRITSCHER
pf. Božena PRIMASOVÁ
dále zvolil revizora účtů :
pf. Jaroslavu POLÁKOVOU

Volební období bylo schváleno v délce 2 let. Výbor bude doplňován zástupci regionů dle usnesení ustavujícího sněmu KDS číslo 7 ze dne 9. března 1996.

3. Sněm KDS ukládá výboru KDS svolat příští řádný sněm nejpozději do 31. XII. 1998.

4. Sněm ukládá výboru KDS vytvořit pracovní skupinu, která bude řešit otázky vstupování do politické činnosti.

5. Sněm vyzývá členy v regionech, aby zmapovali situaci bývalé členské základny Křesťansko-demokratické strany, kam a kolik členů přestoupilo do jiných politických stran (do kterých), pro souhrnnou publikaci ve Zpravodaji KDS.

6. Sněm ukládá výboru KDS pokračovat v činnosti ohledně financování církvi.

7. Sněm ukládá výboru KDS pokračovat v činnosti při přípravě památníku Mariánská.

8. Sněm schválil logo KDS v podobě, jak bylo vytištěno na zpravodaji č. 4 z listopadu 1996.
ad 8)

Jednání sněmu ukončil předseda KDS,
ing. Cuhra.

Zapsal ing. Steiner

V Praze, dne 8. prosince 1996

SLOVO NA ZÁVĚR

...."Ale nač přímo přisahám, to je systémem politických stran, protože když tě otrávil strana, která je právě u moci, můžeš ji vždycky vykopnout. A můžeš ji pěkně načutnout, i pokud je u vesla. Řekl bych, že demokracie je nejlépe zastoupena stranou, která má mozek, jenž dovede jednat, citlivý zadek, který jí prozradí kdy jednat, a k tomu ještě dobře obuté voličstvo."

"To je věc hrozně zajímavá," pravil Angelo, "ale jak dosáhnout toho, aby si vaši voliči mohli kupovat dobré boty?"

"To je ovšem problém, tohle to. Jedni říkají, že budeme musít pracovat těžce a vyvážet všechno, co jen vyrobíme; jiní naopak tvrdí, že musíme pracovat ještě víc, ale že všechno musíme skoupit sami; a třetí skupina soudí, že naše skutečné obtíže tkví v tom, jak naložit se svým volným časem. Abych přiznal barvu, vezměme až po uši v jakémsi zmatku, a kdybys nás znal lépe, tak by tě to ani nepřekvapilo. Už se v té zmatenosti potácíme tak dlouho, že ji většinou pokládáme za normální prostředí. A ono to asi naše normální prostředí bude.".....

Eric Linklater "Odvaha vojína Angela"

KDS

zpravodaj Křesťansko demokratické společnosti

redakční rada:

Josef Cuhra, Michal Štikar, Miroslav Svoboda, Karel Steiner

hlavní redaktor:

Josef Cuhra

grafická úprava:

Anna Cuhrová

jazyková úprava:

Kateřina Šetinová

adresa redakce:

Ovenecká 43, Praha 7, 170 00

Zdarma, pro vnitřní potřebu